

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΣΟΓΑΙΑΣ κ ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

Κυριακή 10 Φεβρουαρίου 2008 (ιζ' Ματθ: τῆς Χαναanaίας) Ματθ. 15, 21-28

«Ἐλέησόν με Κύριε, υἱὲ Δαυῖδ, ἡ θυγάτηρ μου κακῶς δαιμονίζεται».

Τὸ τελευταῖο ἔτος τῆς ἐπὶ γῆς παρουσίας Του διανύει ὁ Κύριος, ἀδελφοί, καὶ τὸ τρίτο ἔτος τῆς ἐπὶ γῆς οὐρανοῦ διδασκαλίας Του. Ὁλοένα καὶ περισσότερο ἐκδηλώνεται ἡ ἐχθρότητα τῶν Ἰουδαίων ἐναντίον Του, γι' αὐτὸ καὶ Αὐτὸς ἐξέρχεται στὰ βόρεια τῆς Γαλιλαίας «πρὸς τὰ μέρη Τύρου καὶ Σιδῶνος». Ἐδῶ θὰ πραγματοποιηθῆ τὸ ἔλεος τοῦ οὐρανοῦ πρὸς τὴν Συροφοίνισσα Ἰούστα, ὑπὲρ τῆς δαιμονιούσης θυγατέρας τῆς Βερονίκης, διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐξέρχονται τὰ ἔθνη στὸ πρόσωπο τῆς Χαναanaίας πρὸς συνάντηση τοῦ Ἰησοῦ, γιὰ νὰ ἀποτελέσουν μέλη τῆς Ἐκκλησίας Του.

Ἡ πονεμένη μητέρα τῆς σημερινῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς, εὐσεβεῖς χριστιανοί, δοκιμάζεται πολὺ στὴ ζωὴ τῆς. Ἡ ἀσθένεια τῆς θυγατρὸς τῆς εἶναι καὶ ἀπερίγραπτη καὶ ἐπικίνδυνη, ἀφοῦ κατὰ τὴν δική τῆς ἔκφραση «κακῶς δαιμονίζεται». Πολὺ καιρὸ ὑποφέρει τὸ κορίτσι. Πολὺ καιρὸ συμπάσχει καὶ ἡ μάνα. Γι' αὐτὸ καὶ ὅταν ἀντικρύζῃ τὸν Ἰησοῦ, δὲν συνομιλεῖ ἀπλῶς μαζί Του, ἀλλὰ «ἐκραύγασεν» ἀπευθύνοντας θερμὴ καὶ μεγαλόφωνη παράκληση πρὸς τὸν Κύριο. Ἐδίσταζε νὰ Τὸν πλησιάσῃ. Ἦταν εἰδωλολάτρεις. Καὶ παρὰ ταῦτα μᾶς δίδαξε μία μικρὴ, συνοπτικὴ καὶ μὲ ἀπέραντο περιεχόμενο καὶ δύναμη προσευχή: «Ἐλέησον Κύριε, Υἱὲ Δαυῖδ».

Αὐτὴ ἡ προσφώνηση μᾶς βεβαιώνει ὅτι ἡ Χαναanaία θεωροῦσε καὶ πίστευε τὸν Ἰησοῦν ὡς Μεσσία, ὡς τὸν ἀπεσταλμένο τοῦ Θεοῦ Σωτῆρα, ὁ ὁποῖος θὰ ἔφερε στὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ «πᾶσαν εὐλογίαν». Καὶ ἰκετεύει: «Κύριε, βοήθει μοι».

Νέα δοκιμασία, ὅμως, τὴν περιμένει. Ἀκούει τὸν Ἰησοῦν νὰ τῆς λέει «οὐκ ἔστι καλὸν λαβεῖν τὸν ἄρτον τῶν τέκνων καὶ βαλεῖν τοῖς κυναρίοις». Δοκιμάζεται ἡ πίστη τῆς καὶ ἀποδεικνύεται ζῶσα καὶ δυνατὴ. Γι' αὐτὸ θριαμβεύει καὶ ὁ Κύριος ὁμολογεῖ. «ὦ γύναι, μεγάλη σου ἡ πίστις· γεννηθῆτω σοι ὡς θέλεις». Νὰ ὁ θρίαμβος τῆς πίστεως καὶ τῆς ὑποταγῆς.

Φαντασθεῖτε, ἀδελφοί, τὴ θέση τῆς Χαναanaίας, ὅταν ὁ Κύριος τῆς εἶπε «οὐκ ἔστι καλὸν λαβεῖν τὸν ἄρτον τῶν τέκνων καὶ βαλεῖν τοῖς κυναρίοις». Οἱ ἄλλοι εἶναι «τὰ παιδιὰ» καὶ ὁ ἄρτος, τὸ ψωμί, προορίζεται γι' αὐτά. Αὐτὴ καὶ ἡ κόρη τῆς εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ σκυλάκια πού δὲν ἔχουν δικαίωμα νὰ φᾶνε ἀπὸ τὸν ἄρτο. Σκληρὴ ὥρα δοκιμασίας καὶ ἀπογνώσεως. Ὁ Κύριος λέγει «οὐκ ἔστι καλόν», αὐτὴ ἀπαντᾷ «Ναί, Κύριε». Ὁ Χριστὸς ὀνομάζει τοὺς Ἰουδαίους τέκνα, αὐτὴ ὑπερθεματίζει. Ὁ Χριστὸς ὀνομάζει αὐτὴ «κυναρίον» καὶ αὐτὴ ἀποδέχεται τὴν παρομοίωση. Καὶ πάνω σὲ αὐτὴν οἰκοδομεῖ τὸ πλέον καταπληκτικὸ ἐπιχείρημα, τὸ ὁποῖο μόνο μία ψυχὴ πού πιστεύει καὶ εἶναι ταπεινὴ θὰ μποροῦσε νὰ συλλάβῃ τὴν πιὸ τραγικὴ ὥρα τῆς ζωῆς τῆς. «Ναί, Κύριε· καὶ γὰρ τὰ κυνάρια ἐσθίει ἀπὸ τῶν ψιχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τῶν κυρίων αὐτῶν».

Μὲ τὴν ὁμολογία αὐτὴ ἐκφράζεται ἡ πίστη καὶ ἡ ταπείνωση, ἡ ἐμπιστοσύνη καὶ ἡ ὑποταγὴ τῆς πονεμένης μάνας, ἀλλὰ συγχρόνως ἐξαγγέλλεται ὁ θρίαμβος τῆς πίστεως ἀπὸ τὸν Κύριο· «ᾧ

γύναι, μεγάλη σου ή πίστις, γεννηθήτω σοι ως θέλεις». Καί θεραπεύθηκε ή θυγατέρα της από τής ώρας εκείνης. Είηαι άξια θαυμασμού ή Χανααία. Η Χανααία που έμεινε άώνυμη· είηαι πολύ άνώτερο νά μείνη κανείς χωρίς όνομα με όλες τις καλές του πράξεις παρὰ έπώνυμος με ίστορία δύσφημη, άνέντιμη, άπαξιωτική.

Η Χανααία ζει στις συνειδήσεις μας και θαυμάζεται, ένω ή Ηρωδιάς ή ό Πιλᾶτος μάς προκαλούν ντροπή. Η Χανααία δέν έφυγε ούτε απέκαμε παρακαλώντας, παρ' ότι τόσον έξουθενώθηκε και ταπεινώθηκε, και αυτό άποδεικνύει σταθερή πίστη και άκλόνητη. Παραδέχεται και άποδέχεται τόν χαρακτηρισμό του «κυναρίου» και άποδεικνύει τήν μεγάλη ταπείνωσή της. Επιμένει νά λάβη ψίχουλα από τó τραπέζι και άποδεικνύει σύνεση θαυμαστή. Πίστευε και ζητούσε. Ίκέτευε και ταπεινοφρονούσε. Έπέμενε στο ζητούμενο εκφράζοντας σύνεση και άκουσε τó «γεννηθήτω σοι ως θέλεις».

Η πίστη, ή ταπείνωση και ή σύνεση τής Χανααίας απέσπασαν τó έλεος του Ίησου.

Αδελφοί μου, όταν ό ουρανός είηαι μαυρός, όταν σελήνη, άστρα δέν φαίνονται, όταν όλα γύρω μας μπερδεύονται και μάς μπερδεύουν, όταν όλοι γύρω μας προσπερνούν άδιάφορα, τότε πρέπει νά ζητάμε με πίστη, ταπείνωση και σύνεση ψίχουλα από τις δωρεές του ουρανού. Με πίστη, ταπείνωση και σύνεση θα φανούν ήλιος, σελήνη, άστρα και ό δωρεοδότης Κύριος θα έκπληρώση και θα ίκανοποιήση τὰ αιτήματά μας και τις άνάγκες μας λέγοντας: «Ω άνθρωπε, μεγάλη σου ή πίστις, γεννηθήτω σοι ως θέλεις».